

înscris de CAB 1727/05.07.2010

DOSAR NR. [REDACTAT]

ROMÂNIA
TRIBUNALUL BUCUREȘTI - SECȚIA A IX-A
CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Sentința civilă nr.123

ȘEDINȚA PUBLICĂ DE LA: [REDACTAT].2010

TRIBUNALUL CONSTITUIT DIN:

PREȘEDINTE: [REDACTAT]

GREFIER: [REDACTAT]

Dec. 209/2009

Pe rol soluționarea cauzei privind pe reclamanta SC [REDACTAT] SRL, în contradictoriu cu pârâții MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE – AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ – DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE A MUNICIPIULUI BUCUREȘTI - SERVICIUL DE SOLUȚIONARE CONTESTAȚII și MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE – AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ – ADMINISTRAȚIA FINANTELOR PUBLICE A SECTORULUI ● – ACTIVITATEA DE INSPECȚIE FISCALĂ, având ca obiect anulare act administrativ.

Dezbaterile și susținerile părților au avut loc în ședința publică de la 05.01.2010, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, parte integrantă din prezenta, când tribunalul, pentru a da posibilitatea părților să depună concluzii scrise, a amânat pronunțarea la data de astăzi, când a hotărât următoarele:

TRIBUNALUL

Deliberând, constată următoarele:

Prin cererea înregistrată pe rolul acestei instanțe sub nr. [REDACTAT], reclamanta SC [REDACTAT] SRL, în contradictoriu cu pârâții MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE – AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ – DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE A MUNICIPIULUI BUCUREȘTI - SERVICIUL DE SOLUȚIONARE CONTESTAȚII și MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE – AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ – ADMINISTRAȚIA FINANTELOR PUBLICE A SECTORULUI ● – ACTIVITATEA DE INSPECȚIE FISCALĂ, a solicitat anularea în totalitate a deciziei nr.209/8.07.2009, anularea în parte a raportului de inspecție fiscală nr. [REDACTAT].2009 în ceea ce privește obligațiile fiscale suplimentare de plată, anularea în totalitate a deciziei de impunere nr. [REDACTAT].2009, obligarea intimetei la emiterea unei decizii de rambursare a TVA pentru întreaga valoare solicitată la rambursare, obligarea intimatelor la plata de majorări de întârziere în sumă de [REDACTAT] lei, cu cheltuieli de judecată.

În motivarea acțiunii, reclamanta a învederat că a achiziționat două imobile în loc. [REDACTAT], respectiv [REDACTAT], compuse din teren și clădiri dezafectate, pentru construirea unor centre comerciale de tip [REDACTAT], dar clădirile, nefiind adecvate necesităților comerciale și scopului urmărit la încheierea tranzacției, au fost demolate. Reclamanta a solicitat organelor fiscale restituirea TVA în sumă de [REDACTAT] lei, dar i s-a impus în mod nelegal să ajusteze TVA în urma demolării clădirilor din

loc. [REDACTED] și i s-a refuzat dreptul de deducere al TVA pentru clădirile din loc. [REDACTED], întrucât acestea urmau să fie demolate. Contestația formulată de reclamantă a fost respinsă, deși argumentele organelor fiscale nu pot fi justificate. Astfel, un teren nu își poate înceta existența și s-a apreciat în mod eronat că scopul tranzacției a fost demolarea clădirilor, iar nu achiziționarea imobilelor pentru realizarea de operațiuni taxabile. Organul fiscal nu putea reinterpretă scopul tranzacției părților, realizarea proiectelor de edificare a centrelor comerciale nu era posibilă fără achiziția și demolarea clădirilor, deci achiziția s-a făcut în scopul afacerii. Gradul de utilizare a bunului în scopul economic nu este relevant în stabilirea dreptului de deducere. De asemenea, actele fiscale conțin o motivare care este contradictorie, având în vedere că pe cererea de rambursare TVA se analizează tranzacția ca un tot unitar – bunul fiind terenul și construcția, în timp ce la stabilirea obligațiilor de plată suplimentare se face distincție între teren și clădire, și se ajunge la achitarea dublă a TVA datorită unei erori contabile. Înregistrarea întregii sume în contul 212 clădiri este strict rezultatul unei întocmiri defectuoase a facturii din partea vânzătoarei, care nu a înțeles să se conformeze obligațiilor contractuale, și a reglementărilor fiscale din materia impozitului pe clădiri. A fost ignorat principiul prevalenței economicului asupra juridicului, în sensul că valoarea economică a achizițiilor este dată de valoarea terenurilor, nu de aceea a clădirilor. Actul fiscal nu respectă principiul transparenței, decizia de stabilire a unor obligații de plată suplimentare incluzând și decizia de respingere a cererii de rambursare TVA, ceea ce aduce atingere art.1 din Protocolul adițional nr.1 la CEDO, reprezentând o privare de bun. Privarea de bun se realizează de două ori, atunci când nu se soluționează separat cererea de rambursare TVA și atunci când se trece la executarea deciziei de stabilire a unor plăți suplimentare.

În drept, reclamanta și-a întemeiat cererea pe dispozițiile C.fisc., CEDO.

Pârâta a formulat întâmpinare prin care a invocat excepția inadmisibilității capetelor de cerere privind anularea raportului de inspecție fiscală, care este numai un act premergător emiterii deciziei de impunere, și obligarea la emiterea unei noi decizii, care nu poate fi o soluție dispusă de instanță, iar pe fond a solicitat respingerea contestației ca neîntemeiată întrucât scopul tranzacției nu a fost folosirea imobilului pentru realizarea unor operațiuni taxabile, ci pentru demolare. Dispozițiile fiscale prevăd că, în situația în care bunurile își încetează existența, taxa deductibilă aferentă bunurilor de capital, legată de achiziția, transformarea sau modernizarea bunurilor, se ajustează integral sau parțial pentru întreaga perioadă. Reclamanta a înregistrat integral costul imobilelor achiziționate în contul contabil privind construcțiile.

S-au depus la dosar, în copie, decizia de soluționare a contestației și actele care au stat la baza emiterii acesteia.

La termenul din 24.11.2009, tribunalul a invocat din oficiu excepția necompetenței materiale.

La termenul din 5.01.2010, tribunalul a respins ca neîntemeiate excepția necompetenței materiale, suma în litigiu fiind mai mică de 500.000 lei, precum și excepția inadmisibilității, considerând că raportul de inspecție fiscală produce efecte juridice prin conținutul acestuia, fiind act premergător deciziei emise de pârâtă și producător de drepturi și obligații, și cu privire la soluția ce poate fi pronunțată de instanță, conform art. 18 din Legea nr. 54/2004, instanța poate obliga la emiterea unui act, deci și capătul de cerere privitor la emiterea deciziei de impunere este admisibil.

Analizând actele și lucrările dosarului, tribunalul reține următoarele:

Reclamanta a învederat că a achiziționat prin contractele de vânzare cumpărare autentificate sub nr. [REDACTED]/14.08.2008 și nr. [REDACTED]/19.08.2008 – filele 51-72, două imobile în loc. [REDACTED], respectiv [REDACTED], compuse din teren și construcții, contra sumelor de [REDACTED] lei, respectiv [REDACTED] lei, care nu includeau TVA (filele 53 și 64).

Reclamanta și-a intabulat dreptul de proprietate asupra imobilelor, terenuri și construcții, în cartea funciară, după cum rezultă din certificatele și încheierile de la filele 77-80.

La data de 26.01.2009 reclamanta a solicitat rambursarea TVA în sumă de [REDACTED] lei, aferent celor două tranzacții.

Prin raportul de inspecție nr. [REDACTED].2009 – filele 26-34, contestat prin acțiunea dedusă judecătii, s-a considerat că reclamanta justifică rambursarea sumei de [REDACTED] lei, fiind respinsă cererea pentru [REDACTED] lei, cu motivarea că societatea a achiziționat bunuri imobile pe care nu le-a utilizat și nici nu le va utiliza în folosul realizării de operațiuni taxabile, fiind demolată clădirea din

Agnita și urmînd să demoleze clădirea din Hîrșova.

În baza acestui raport de inspecție fiscală, s-a emis **decizia de impunere nr. [REDACTAT].2009 – filele 23-25**, în care se menționează că a fost aprobată la rambursare suma de [REDACTAT] lei și respinsă suma de [REDACTAT] lei, aceeași sumă figurînd și la rubrica TVA stabilită suplimentar de plată. *Aceasta nu înseamnă însă că organul fiscal i-a mai pretins reclamantei să achite această sumă, ci că este o obligația stabilită suplimentar față de suma pe care reclamanta o considera datorată. De altfel, la rubrica TVA stabilită suplimentar și rămasă de plată se poate observa că este 0, ca și la obligațiile fiscale accesorii*

Contestația formulată de reclamantă la data de 29.05.2009 împotriva deciziei de impunere și a raportului de inspecție fiscală – filele 37-41, a fost respinsă ca neîntemeiată prin **decizia nr.209/8.07.2009 – filele 14-22**, soluție pe care tribunalul o consideră corectă.

Astfel, reclamanta a achiziționat două imobile în loc. [REDACTAT], respectiv [REDACTAT], compuse din teren și clădiri dezafectate, pentru construirea unor centre comerciale de tip [REDACTAT], iar clădirile, despre care reclamanta a afirmat că nu erau adecvate necesităților comerciale și scopului urmărit la încheierea tranzacției, au fost sau urmau să fie demolate.

Potrivit art.145 alin.2 lit.a din C.fisc., orice persoană impozabilă are dreptul să deducă taxa aferentă achizițiilor, dacă acestea **sunt destinate utilizării în folosul unor operațiuni taxabile.**

Din cuprinsul contractelor de vânzare-cumpărare existente la dosar rezultă că voința reclamantei la momentul încheierii tranzacțiilor a fost de a achiziționa teren și construcții, **fără a exista vreo referire în contractele respective cu privire la intenția de desființare a construcțiilor care nu ar fi avut vreo valoare economică.**

De asemenea, la **prețul de vânzare** din contracte nu se face nici o distincție cu privire la valoarea terenurilor și separat a construcțiilor, pentru a putea fi individualizată strict valoarea construcțiilor. Încă de la achiziționare, reclamanta a tratat imobilul ca un tot unitar, *procedînd la intabularea dreptului de proprietate atît pentru teren, cît și pentru construcții, deși despre acestea a afirmat că nu îi puteau folosi scopului afacerii.*

Pe de altă parte, în contabilitatea reclamantei, **costul integral al achizițiilor, inclusiv cheltuielile accesorii, a fost înregistrat la contul 212 privind construcțiile**, astfel cum a recunoscut și reclamanta prin acțiune. Reclamanta nu poate invoca în favoarea sa eventuala eroare de înregistrare din partea vânzătoarei, avînd datoria să procedeze la rectificări ale documentelor fiscale în cazul în care constată neconcordanțe.

Pentru a justifica dreptul de deducere TVA, reclamanta trebuia să prezinte documente complete din care să reiasă în mod neechivoc că cele două contracte au fost încheiate pentru achiziționarea de imobil – teren, în vedere edificării unor magazine în care să se realizeze operațiuni taxabile. Prin cumpărarea și a unor construcții, **fără ca valoarea mică sau lipsa de valoare a acestora să fie reflectată în mod diferit în contractele asumate de către reclamantă**, aceasta nu mai justifică deducerea de TVA dacă respectivele construcții și-au încetat existența, prin demolare, respectiv dacă nu intenționează să folosească acele clădiri în scopul unor operațiuni taxabile. Mai mult, reclamanta însăși și-a tratat achizițiile drept dobîndire de construcții, nu de teren, prin menționarea valorilor numai la contul privind construcțiile.

În mod corect s-a apreciat de către organele fiscale că scopul **imediat** al tranzacției nu a fost realizarea de operațiuni taxabile, clădirile respective nefiind vreodată folosite sau destinate de reclamantă derulării unor operațiuni comerciale, ci demolării. Nu este vorba de o reinterpretare a scopului tranzacției din moment ce prețul stipulat în contracte privea și clădirile, iar acestea nu urmau a fi folosite pentru operațiunile comerciale, ci desființate. Deci nu erau îndeplinite condițiile art.145 alin.2 lit.a din C.fisc., care recunosc dreptul de deducere TVA aferente achizițiilor, numai dacă acestea **sunt destinate utilizării în folosul unor operațiuni taxabile.**

Reclamanta nu a procedat la separarea valorii economice pentru teren și construcții, pentru a se putea aprecia ce sumă din valoarea contractelor este afectată unei achiziții destinate efectiv derulării unor operațiuni taxabile.

Nu poate fi primită susținerea reclamantei în sensul că gradul de utilizare a bunului în scopul economic nu putea fi relevant în speță la stabilirea dreptului de deducere, conform art.17 al Directivei

a VI-a. Nu a existat nici un grad de utilizare a construcțiilor în scopul economic, iar reclamanta însăși a tratat întregul imobil achiziționat, din punct de vedere contabil, drept construcții.

Modalitatea de motivare a actelor fiscale nu poate determina nulitatea acestora, avînd în vedere că s-a făcut o corectă aplicare a dispozițiilor fiscale aplicabile, iar reclamanta a cunoscut exact care sînt aspectele ce au determinat respingerea cererii de rambursare.

Organele fiscale nu au ignorat principiul susținut de reclamantă al prevalenței economicului asupra juridicului, conform căruia valoarea economică a tranzacțiilor era dată de valoarea terenurilor, nu de aceea a clădirilor, cît timp reclamanta nu a dovedit acest aspect, prețul contractului fiind prevăzut global, fără determinarea separată a valorii terenului de cea a clădirilor.

Nu este dovedită de către reclamantă nici încălcarea art.1 din Protocolul nr.1 al CEDO, în sensul că a fost privată de un bun, prin aceea că decizia de plată a unor obligații suplimentare include și decizia de respingere a cererii de rambursare TVA. Existența unor posibilități separate de punere în executare sau de contestare a deciziilor respective nu poate aduce atingere dreptului de proprietate al reclamantei, impunîndu-se chiar soluționarea unitară a aspectelor privind TVA-ul datorat către sau de către reclamantă.

Prin urmare, reclamanta nu a dovedit că este îndreptățită să beneficieze de TVA pentru întreaga sumă solicitată la rambursare, deci nu se impune, conform art.1 rap. la art.18 din legea nr.554/2004, anularea raportului de inspecție fiscală, a deciziei de impunere ori a deciziei de soluționare a contestației, cu consecința obligării organelor fiscale la emiterea unei decizii de rambursare a întregii sume, iar acțiunea este neîntemeiată și va fi respinsă de către tribunal, inclusiv în privința cererilor accesorii de obligare a pîrîtelor la plata cheltuielilor de judecată sau la plata majorărilor de întîrziere, nefiind întrunite condițiile art.124 rap. la art.70 din C.pr.fisc.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE**

Respinge ca neîntemeiată cererea formulată de reclamanta SC [REDACTED] SRL, cu sediul în București, sect. [REDACTED], în contradictoriu cu pârâții **MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE – AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ – DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE A MUNICIPIULUI BUCUREȘTI - SERVICIUL DE SOLUȚIONARE CONTESTAȚII** cu sediul în București, sect. 2, str. Prof.Dr. Dimitrie Gerota nr. 13, și **MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE – AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ – ADMINISTRAȚIA FINANTELOR PUBLICE A SECTORULUI [REDACTED] – ACTIVITATEA DE INSPECȚIE FISCAL**, cu sediul în București, [REDACTED].

Cu recurs în 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședință publică azi [REDACTED] 2010.

PREȘEDINTE
[REDACTED]

GREFIER
[REDACTED]

